నాకూ అమ్మ ఉంది!

మంగళవాద్యాలతో ఇల్లు మారు మ్రోగుతున్నది. ఎక్కడ చూసినా చిక్కని ఆనందం తాండవిస్తున్నది. పచ్చని మామిడి తోరణాలతో, రంగు రంగుల కాగితపు గుమ్మటాలతో అరుదేరనున్న శుభదేవతకు ఆహ్వాన వేదికలా ఉంది పెళ్లి పందిరి.

చిన్న పెద్దల తారతమ్యం లేకుండా అందరికీ ఒకటే హడావిడి, ఏ మహానుభూతికోసమో పరుగులు తీస్తున్న కళా హృదయంలా. పట్టు చీరల గరగరలతో మల్లెమాలతుల పరిమళాలు మేళవించగా పెళ్లి పందిరి పగిలిన సెంటు బుడ్డిలా గుబాళిస్తున్నది.

పురోహితుని కంఠంతో తమ గొంతుకలు కలిపి మంత్ర పఠనం చేస్తున్నారు బ్రాహ్మణులు. ఆ శుభముహూర్తాన నవయువ్వన విలాసిని వాసంతి రాజశేఖరం భార్యగా అవతరించింది. తలమీది అక్షతలు దులుపుకొనే నెపంతో, ఓరగంట రాజశేఖరాన్నిచూసి, చిరునవ్వు చిందించింది. ముత్తయిదువలు చేయూతనిచ్చి వాసంతిని లేవదీస్తున్నారు.

వాసంతి వివాహ వేదికనుండి రెండు అడుగులు వేసింది. చావిట్లో ఎవరివో కేకలు, అదలింపులు . . . "నన్ను పోనీండి. నేను పిన్నిని చూస్తాను."

ఎవరిదో సముదాయింపు.

"నేను వినను. ఎవ్వరి మాటా వినను. నన్ను పోనీండి."

"పట్టుకోండ్రా వెధవని. వేలెడంత లేడు వీడి ఇష్టంట.... ఇష్టం...."

నాకూ అమ్మ ఉంది!

"అబ్బ! వెధవకానా! చెయ్యి కరిచిపోయేవురా. ఉండు నీపని చెప్తా!" బాధామిళితమయిన దండింపు.

ఒక్క పరుగుతో అందరినీ తప్పించుకొంటూ వచ్చి వాసంతి ముందు నిల్చున్నాడు అయిదేళ్ల కుర్రాడు బాబు. చెరిగిన తల, పుట్టికొట్టుకు పోయిన బోళ్ళు, సిరా మరకలతో ఉన్న షర్టు, ఒక కాలు పైకి పోయిన నిక్కరు— ఇదీ బాబు అవతారం. ఇద్దరి చూపులు క్షణకాలం కలిసి విడిచాయి. ఏదో అవాంఛనీయ కార్యం జరిగి పోయినట్లు స్తబ్దులయ్యారిద్దరూ.

"ఈ టీచరా మాపిన్ని!" అన్నాడు బాబు బాధగా. ఆ చూపుల్లో, ఆ ధ్వనిలో అయిష్టం, కోపం ప్రస్ఫుటమవుతున్నాయి.

"ఈ బాబు తండ్రినా తను పెళ్లాడింది!" ఏదో అవ్యక్త భయం ఆవహించింది వాసంతిని. ఆ అయిదేళ్ల పసివాని నిరసనతో వాసంతిలో పరవళ్ళు తొక్కుతున్న ఆనందంవెల్లువ అధోముఖం అయింది.

రాజశేఖరానికి ఇది ద్వితీయ వివాహం అన్న సంగతి ఆమెకు తెలియంది కాదు. అయిదేళ్ల కొడుకున్నాడన్న సంగతికూడా గోప్యంగా లేదు. కాని..... కాని, ఆ కొడుకే బాబు రూపంలో ఎదుట నిలిస్తే ఆ అయిదేళ్ల బాబును చూసి హడిలి పోయింది వాసంతి. 'తన వైవాహిక జీవిత లతను అల్లలాడించే పెనుగాలి' అనుకొంది.

• • •

బాబుతో మొదటి పరిచయంలోనే వ్యగ్రత పొందింది వాసంతి. అది వాసంతి ఉద్యోగంలో చేరిన మూడవరోజు. క్లాసులో కాలు పెట్టగానే పిల్లలంతా లేచి "నమస్కారం టీచర్" అన్నారు ముక్తకంఠంతో. అందరికన్నా వెనుకగా మూల బెంచిలో కూర్చున్న బాబు లేవలేదు. నిర్లక్ష్యంగా ఇంటి కప్పును పరీక్షిస్తున్నాడు. ఆ పిల్లడి నిర్లక్ష్యం వాసంతి చూపును అటు తిప్పింది.

"నీపేరేమిటి అబ్బాయి?" అంది శాంతంగా.

"బాబండి, టీచరు.... బాబు" అన్నారు కొందరు పిల్లలు గోలగా. బాబు మాట్లాడలేదు; కదలలేదు.

"చూడు బాబూ! నువ్వు ఇలా వచ్చి, ఇక్కడ ముందు బెంచీలో కూర్చో" అన్నది వాసంతి.

మొదటి చూపులోనే క్లాసులోని పిల్లలందరిలో బాబు ప్రత్యేక మనస్తత్వం కలవాడని వాసంతి తెలుసుకొంది. చిన్న పిల్లలను అదిలించి, బెదిరించి దారికి తేవడం అంత మంచిది కాదని, వారిని మంచి మాటలతో, తన ప్రేమానురాగాలతో మంచి మార్గాన నడిచేలా చేయాలని వాసంతి అభిప్రాయం.

ఒక నిమిషం వాసంతిని తేరిజూచి తన సంచిని బుజాన తగిలించుకొని ముందుకు వచ్చాడు బాబు. పిల్లలంతా తాము ఇళ్ల దగ్గర వ్రాసుకు వచ్చిన గుణింతం, ఎక్కాలు చూపిస్తున్నారు.

"బాబూ! నీ పలక తే. రెండో ఎక్కం వచ్చిందా?" అని ప్రశ్నించింది వాసంతి. బాబు ఉలకలేదు, పలకలేదు. శిలాప్రతిమలా చేతిలో పలక పట్టుకొని నిల్చున్నాడు.

"ఎక్కం రాదా బాబూ?"

....

"వ్రాయడం మరిచిపోయావా?"

....

"పిల్లలెవరయినా చెరిపేశారా?"

....

"రేపు వ్రాసుకు వస్తావా?"

నెమ్మదిగా తల ఊపి కూర్చున్నాడు బాబు. ఆపూటంతా ఎంత ప్రయత్నించినా బాబుచేత ఒక్కమాట పలికించలేకపోయింది వాసంతి.

• • •

మరునాడు బాబు వెనుక బెంచీలోనే కూర్చున్నాడు.

"నిన్ను ఇక్కడ ముందు బెంచీలో కూర్చోమని చెప్పలేదా?" అన్నది వాసంతి.

"ఆ.... నిన్న ఒక్కరోజుకే అనుకొన్నాను" అన్నాడు బాబు నిర్లక్ష్యంగా తల ఎగురవేస్తూ.

ముందురోజు వాసంతి ఎంత ప్రయత్నించినా బాబు నోట ఒక్కమాట వెలికిరాలేదు. ఈనాడు తనంతట తానే మాట్లాడడంతో సంతోషించింది వాసంతి.

"నిన్న చెప్పిన ఎక్కం వ్రాసుకొచ్చావా?" ప్రశ్నించింది.

"లేదు."

"ఏం?"

"రాయలేదు."

"అదే, ఎందుకు వ్రాయలేదనే అడుగుతున్నాను. ఎక్కం రాలేదా?"

"వచ్చండి.... బాబుకు రెండో ఎక్కం అంతా వచ్చు" అన్నారు పిల్లలు.

"మరి ఎందుకు వ్రాయలేదు బాబూ!"

"నా ఇష్టం. నే రాస్తే రాస్తాను—లేకుంటే లేదు. నీకెందుకు?" అన్నాడు బాబు పెంకెగా.

"తప్పుబాబూ! టీచర్ని అలా అనవచ్చా? అందరు పిల్లలు చూడు—ఎంచక్కా వ్రాసుకు వచ్చారో! వాళ్ళంతా ఎంతో మంచి పిల్లలు. నువ్వే చెడ్డ పిల్లవాడివి.... అవునా, కాదా? నిన్న ఎక్కం వ్రాసుకొస్తానని, ఈరోజు వ్రాయలేదు" అన్నది వాసంతి లాలనగా.

"రాస్తానని ఎవరు చెప్పారేం? నేను బుర్రూపితే రాస్తాననుకొన్నావు.....హి....హి.... హి.... అంతే కావాలి.... అంతే....." అని నవ్వసాగాడు.

వాసంతిలో ఓర్పు సన్నగిల్లింది. ఈకుర్రాడు కావాలనే తన్ను చికాకు పెడుతున్నాడు అనుకొంది. "బాబూ, ఏమిటా నవ్వు అసహ్యంగా? నోరుమూసుక్కూర్చో" అన్నది కోపంగా.

"నువ్వే అసహ్యంగా ఉన్నావు. థూ!" అన్నాడు బాబు ఉమ్మి తుంపరలు చిందిస్తూ.

ఒకటి రెండు తుంపరలు వాసంతి ముఖంపై పడ్డాయి. "ఏతల్లి పెంపకంరా భగవంతుడా ఇంత పాడుకుర్రాడూ!" అంటూ చేయెత్తి ఒక లెంపకాయ తగిలించింది.

ఆ కోపంలో ఆమె వివేకాన్ని కోల్పోయింది. తాను ఏది చెడు అని తలచిందో దానినే తనచే చేయించింది క్రోధం. అరిషడ్వర్గాలలో అందుకే దానికి ప్రముఖ స్థానం ఇచ్చారు. క్రోధాన్ని జయించందే సంకల్పసిద్ధి లభించదని, మహాత్ములెందరో చెప్పుతుంటారు అనుకొంది వాసంతి.

"బోల్తా. టీచరు బోల్తా పడింది. నాకు అమ్మ లేదు. నేను అమ్మని తినేశా!" అన్నాడు బాబు గర్వంగా.

"అవునండి టీచరు. వీడమ్మ వీడు పుట్టగానే చచ్చిపోయిందట. అమ్మని తినేసి పుట్టాడని మా అమ్మకూడా అన్నాది" అన్నాడు పక్కపిల్లాడు బాబును బలపరుస్తూ.

వాసంతి చెయ్యి ఆగిపోయింది. మనసుభారంగా మూలిగింది. 'పిల్లలు, మనస్తత్వాలు అంటూ అంత లెక్చర్లిస్తావే... నీ సహనం ఏమయింది? ఏదో పెంకెగా సమాధానం చెప్పాడని తల్లిలేని పిల్లడిని పట్టుకు కొడతావా? ఇదే నీపిల్లడయితే అంత దెబ్బ వెయ్యగలవా? పెడదారిన పడిన పిల్లలను బాగుపరిచే మార్గం ఇదేనా?' అని మనసు నిలవదీసింది.

బాబుతో గడిపిన ఆ కొద్ది కాలంలోను ఆ కుర్రాడి మనస్తత్వం తెలుసుకోవాలని ఎంతగానో ప్రయత్నించింది. కోపంకాని, భయంకాని, ప్రేమకాని ఏదికూడా ఆ కుర్రాడి మనస్సును మార్చలేకపోయింది. భయం, భక్తి, నమ్రత అన్న పదజాలం అతని నిఘంటువులో అంతరించిపోయింది.

నోటికి వచ్చిన మాట, చేతికి దొరికిన పని చెయ్యడంలో ఏమీ సంకోచించడు. పిల్లలందరితోనూ తగవులే. ఏ విషయంలోను ఆసక్తి చూపక, మంచి, చెడ్డ అన్న భేదం లేక గాలి ఎటు

దోర వయసు

చిత్రం—అడబాల చెన్నకేశవరావు (భీమవరం)

పీచితే అటు ఎగిరిపోయే ఎండుటాకులా తిరిగే వాడు బాబు. అతన్ని ఆదరించి అపగలిగే చనువు ఎవరికి ఇచ్చేవాడు కాడు. కోపగిస్తే రెచ్చిపోయే వాడు. నెమ్మదిగా చెప్తే మౌనం దాల్చేవాడు. చేసేది మాత్రం తనకు తోచినట్లే.

ఆబాబుకు ఈనాడు తను సవతితల్లి స్థానంలో నిల్చేసరికి, తన్నుతాను సద్దుకోలేక పోయింది వాసంతి. వివాహానికి ముందుగా పిల్లడిని గురించి తెలుసుకోనందుకు తనను తాను నిందించుకొంది. ఏది ఏమయినా ఈ క్లిష్ట బాధ్యతను నిర్వర్తించ గల తాహతు నివ్వమని భగవంతుని ప్రార్థించింది.

తండ్రి వివాహం పిల్లలు చూడకూడదనే ఆచారం మూలంగా బాబు అప్పటివరకు తన పిన్నిని చూడలేదు. వారం రోజుల్నై ఇంట్లో అంతా నీకు పిన్ని వస్తుందిరా, పిన్ని — అంటే, ఇంకా ఎవరో అనుకొన్నాడు. అస్తమానం అన్ని టికీ అది తప్పు, ఇది తప్పు అనే ఆ టీచరే తన పిన్ని అని తెలియగానే ఆ లేత హృదయం దెబ్బ తిన్నది. కన్నీళ్ళతో గిరుక్కున వెనుదిరిగి వచ్చి నట్లే పరుగు తీశాడు.

• • •

వాసంతి అత్తవారింటికి వచ్చి వారం రోజు లయింది. వచ్చిన బంధువు లంతా వెళ్ళిపోవడంతో ఇల్లంతా వెలితిగా ఉంది. ఇంట్లో ఉండేది అత్త గారు, తను, భర్త, బాబు మాత్రమే. అత్తగారికి మడి, తడి, ఆచారం—ఎంతసేపు ఆ వడమటిల్లు వదిలిరాదు. రాజశేఖరం ఉదయమనగా ఆఫీసుకు వెళ్ళితే, సాయంకాలం అరింటికి కాని తిరిగిరాడు. ఇంక మిగిలింది తను, బాబు. బాబుతో స్నేహం కలుపుకోవాలని, అతని ఆత్మీయతను సంపాదించా లని ఈ వారం రోజులలో బాలాసార్లు ప్రయ త్నించింది. కాని అతని విముఖత తగ్గలేదు.

తనను చూడగానే, ఏదో చూడరాని వస్తు వును చూసినట్లు ముఖం చిట్లించుకొని వెళ్ళి పోతాడు. బంధువు లందరి మధ్య అంతకన్న ఎక్కువ శ్రద్ధ చూపితే అపహాస్యం పాలవుతానని ఊరుకొన్నది వాసంతి.

నిద్రలేచి పెరట్లోకి వచ్చేసరికి అత్తగారి గొంతుక వినిపిస్తున్నది. "అయ్యో నాయనా! పెళ్ళాం ఇంట్లో కాలు పెట్టగానే, కన్నకొడుకు విషమయి పోయేడురా! పసివాణ్ణి పట్టుకొని అలా కొట్టుకుంటారా ఎవరైనా?" అంటూ శోకాలు పెడుతున్నది అత్తగారు రామాయమ్మ.

బాబు ఒళ్ళో ఇంత కచ్చిక పోసుకుని కూర్చు న్నాడు. కళ్ళలో నీళ్ళు లేకున్నా, ముఖం మాత్రం కోపంతో జేగురించి ఉంది. నాయనమ్మ తనను వెనకేసుకు రావడం చూసి, "ఫో. నాఇష్టం" అన్నాడు బాబు కోపంగా తండ్రితో.

"ఏమిటిరా వెధవా నీ ఇష్టం! ఇంకోమాటు అను.... దవడ పగులుతుంది. ఇష్టంట..... ఇష్టం....." రాజశేఖరం కోపం మిన్నుముట్టింది.

"ఏం! అంటాను! నాఇష్టంవస్తే అంటాను!" అంటున్నాడు బాబు రెట్టించి.

స్వార్థం కూడదంటారు. అదేదో పాపం అన్నట్లుగా అధిక్షేపిస్తారు. మరి మానవనైజం మనకు బోధించేది వేరు. స్వార్థంతోనే ప్రారంభం అవుతుంది జీవితం. 'నా తల్లి' అనుకొంటే కాని మాతృప్రేమ కూడా కడుపునిండా జుర్రలేదు ఎవరూ

చాచి లెంపకాయ కొట్టబోయిన రాజశేఖరం చేతిని వెనుకనుండే పట్టుకొన్నది వాసంతి. చాలు. మహా ఘనకార్యం చేయబోతున్నారు కాని, ఇం ట్లోకి వెళ్ళి మీపని చూసుకోండి అన్నట్లున్నాయి ఆమె చూపులు.

నవ వధువు వాసంతి ముందు తను అలా మోటుగా ప్రవర్తించినందుకు సిగ్గుపడి మారు మాట లేకుండా వెళ్ళిపోయాడు రాజశేఖరం.

"ఆయన శిక్ష అయింది. ఇంక ఈవిడిది మిగిలింది లాగుంది" అంటూ వంట ఇంట్లోంచి గొణుగుతున్నది రామాయమ్మ.

వాసంతి శాంతంగా "బాబూ!" అన్నది.

బాబు పలకలేదు. నెమ్మదిగా చెయ్యి పుచ్చు కొని లేవబోయింది వాసంతి. రెండు చేతులలో ఉన్న బూడిద వాసంతి తలపై రిమ్మి "ఫో, దెయ్యం, నేను రాను" అన్నాడు బాబు.

కొత్తగా వచ్చిన ఈ పిన్నిముందు నాన్న తనను తిట్టాడు. పిన్ని తనను చూసి నవ్వింది. బాబు హృదయం అవమానంతో ఉడికిపోతున్నది.

వంట ఇంటి కిటికీలోంచి ఈ దృశ్యం చూసిన రామాయమ్మ రిచ్చ పోయింది. తన మనుమడి దుండగానికి ఈ కోడలుపిల్ల ఎంత హంగామా చేస్తుందో అనుకొంది.

వాసంతి మాటు పలుకలేదు. ఎందుకిలా చేశా వని బాబును దండించలేదు. తలమీద బూడిద దులుపుకొంటూ, తిన్నగా నూతి దగ్గరికిపోయింది. రెండు, మూడు బాల్చీల నీళ్ళు తోడుకు పోసు కుంది. ఆ స్నానంతో తలపై పడిన బూడిద పోయినా, బూడిద కళ్ళలోకూడా పడడంతో కళ్ళు ఎర్రగా జ్యోతుల్లా అయాయి. తడిబట్టను పిండి కట్టుకొని ఇంట్లోకి వచ్చింది.

శీతకాలం ఆఖరి దశలో ఉన్నా, ఇంకా చలి ఉన్నానంటున్నది. బాబు తన దంతధావన కార్య క్రమం పూర్తిచేసి వాకిట్లో ముఖం తుడుచు కొంటున్నాడు. తడిబట్టతో వణుకుతూ ఇం ట్లోకి వస్తున్న వాసంతిని చూశాడు. చేతిలో ఉన్న తువ్వాలు అందిస్తూ "తుడుచుకో....... లేకుంటే ఉష్ణం వస్తుంది. నాకేం, నువ్వే చేదు మందులు తాగాలి" అన్నాడు నాయనమ్మ అనే మాటలను అనుకరిస్తూ.

"ఉష్ణం వస్తేరానీ. నా ఇష్టం. నేను తుడుచుకోను" అన్నది వాసంతి, నా ఇష్టం అన్న పదాన్ని బాబు పలికినట్లే పలుకుతూ.

ద్వివేదుల విశాలాక్షి

నిజానికి చలి వేస్తున్నా బాబుపై ఈ సంఘటన ఎలా పనిచేస్తుందో చూడాలని, అలా నీళ్ళు కారుతున్న జుట్టుతోనే ఉండిపోయింది.

బాబు స్కూలుకు వెళ్ళేదాకా, రెండు మూడు సార్లు వాసంతి జుట్టువంకా, కళ్ళవంకా చూసి ఏదో చెప్పబోయి మళ్ళా ఊరుకొన్నాడు.

'నాకేం...... జబ్బుచేస్తే తనే చస్తుంది' అని తనలో తనే చెప్పుకొన్నాడు.

స్కూలులో ఉన్నంతసేపు, ఈపాటికి పిన్నికి ఉష్ణం వచ్చి ఉంటుంది, డాక్టరుగారు చేదు మందు తాగమంటే, ఏడుస్తూ ఉంటుంది... మరి అంతే కావాలి. పొద్దున్న నన్ను చూసి ఎం దుకు నవ్వాలి.... అందుకే.... అంతేకావాలి అంటూ సంతోషపడ్డాడు.

సాయంకాలం ఇంటికి వస్తూనే పిన్ని గదిలోకి పరుగు తీశాడు. అద్దం ముందు కూర్చుని జడ వేసుకొంటున్న పిన్ని ఎంతో అందంగా కనిపించింది. పిన్నికి ఉష్ణం రాలేదు. అయినా బాబు విచారించ లేదు. మంచిదే అయింది. లేకపోతే, నీమూలంగానే పిన్నికి ఉష్ణం వచ్చిందని నాన్న నన్ను తిడతాడు అనుకొన్నాడు బాబు.

• • •

కాలం గడుస్తున్న కొద్దీ బాబులో ఉన్న ఈ ద్వంద్వప్రవృత్తులు ప్రస్ఫుటం కాసాగాయి. స్వతహాగా బాబు పెంకెవాడు కాడు కాని, కావా లని పట్టుదలతో అలా మొండిగా ప్రవర్తిస్తున్నా డని తెలుసుకొన్నది వాసంతి.

పసిపిల్లల పట్ల అతి గారాబంకాని, అతి భయం కాని చూపడం మంచిదికాదు. గారాబం వలన క్రమశిక్షణ లోపించి, పిల్లలు అనారోగ్యకరమైన అలవాట్లకు లోనవుతారు. అదేవిధంగా తలిదం డ్రుల వద్ద అమితభయం కలిగిఉంటే తమ మనో గత వాంఛలను వారిముందుంచలేక వాటిని తీర్చు కొనే మార్గం తెలియక సతమత మవుతారు. తమను, తమ అవసరాలను తలిదండ్రులు సరిగా గమనించలేదనే భావన వారి మనస్సులలో ప్రవే శించి, ఒక విధమైన తెగింపు వారిలో కలుగు తుంది. దానినే ఇంకొక విధంగా చెప్పాలంటే, మొండితనం, పెంకితనం అనవచ్చు.

ఈ రెండు పొరపాట్లు, బాబు పెంపకంలో జరిగేందుకు ఏ అవరోధం కలుగలేదు. భార్య మరణంతో విరక్తి చెందిన రాజశేఖరానికి, ఆ మర ణానికి పరోక్షంగా కారకుడని తలచిన కొడుకుపై అభిమానం చిగురించలేదు. చీటికీ మాటికీ అర్థరహితంగా రోదించే పసిపాపలను లాలించి బుజ్జగించే ఓర్పు, నేర్పు మాతృమూర్తికి భగవ ద్దత్తమైన వరం. దానికి ఏవిధంగానూ పురు

షులు అర్హులు కారని చాటి చెప్పుకొన్నాడు రాజశేఖరం. ఇంటికి వస్తే ఆ పసివాని రోదన వినవలసి వస్తుందని రాత్రి, పగలు ఇల్లు పట్టకుండా తిరిగిన రోజులు అనేకం.

కోడలి మరణంతోను, కొడుకు విరక్తితోను వెతజెందుతున్న ఆ వృద్ధనారి హృదయంలో పది రోజుల ఆ పసివాడు ఆశాజ్యోతి అయ్యాడు. ఆ పిల్లడి పాలన,పోషణలోనే కాలం వెళ్ళబుచ్చుతూ అతని ప్రతి చిన్న కోరిక తీర్చడమే తన ధ్యేయంగా పెట్టుకొని సంచరించేది రామాయమ్మ.

ఇటువంటి వ్యక్తుల మధ్య పెరిగిన బాబుకు, కోపం, పెంకెతనం అబ్బడంలో ఆశ్చర్యపడవలసిన విషయం లేదు. కొత్త వదినగారిని చూసి పోదామని వచ్చింది పెద్దాడపడుచు వసుంధర. వసుంధర భర్త పేరుమోసిన వకీలు. అత్తవారిది పెద్ద కుటుంబం అయినా, పిత్రార్జితమైన ఆస్తిపాస్తులతో, తాము తింటూ ఒకరికి పెట్టగల తాహతు గలవారు. అన్న, వదినల పెట్టుపోతలకు ఆశించవలసిన అవసరం వసుంధరకు లేదు. అయినా చదువుకొన్న ఈ కొత్త వదినగారు ఎలా ఉంటుందో అన్న కుతూహలమే ఆమె రాకకు కారణం. పెద్ద పిల్లల నిద్దరిని అత్తింట వదిలి, చంటిపాప అనూరాధను మాత్రం తీసుకు వచ్చింది వసుంధర.

మొదటి రెండు రోజులు అత్త పాపతో ఆడుకొంటూ, సంతోషంగా గడిపాడు బాబు. అప్పటిలో బాబు పట్టుపంతాల గురించి ఎవరు చెప్పినా, వినేవారికి ఆశ్చర్యంగానే ఉంటుంది. 'ఇంతుంటే... అంత.... ఎంతయినా సవతి తల్లి కాదా?' అనుకొన్నది వసుంధర.

అంత ప్రశాంత వాతావరణం ఒక్కసారిగా చెదిరిపోయింది. వసుంధర పెట్టెలోనుండి రెండు బిస్కెట్లు తీసి బాబు కిచ్చింది. ఇంకొకటి తీస్తుంటే బాబు తీక్షణ్ణంగా చూస్తున్నాడు.

"అదెవరికి అత్తా?" అని ప్రశ్నించాడు, ఇక ఊరుకోలేక.

"అనూ పాపకిరా" అన్నది వసుంధర.

"ఉహూ పాపకి వద్దు. నాక్కావాలి" అన్నాడు.

చిన్నపిల్లాడు ఆశకొద్దీ అని ఉంటాడని దానిని బాబు చేతిలో పెట్టి ఇంకొకటి తియ్యబోయింది.

"పాపకి వద్దత్తా" అన్నాడు బాబు కోపంగా.

"ఏరా, పాప తనకి వద్దని నీతో చెప్పిందా?" నవ్వుతూ ప్రశ్నించింది వసుంధర.

"పాపకివ్వొద్దు. పాప నన్ను కొట్టింది" అన్నాడు బాబు బుంగమూతితో.

"నువ్వు మరి పాపని గిల్లలా?"

"గిల్లితే?"

"అది కొట్టింది. నిన్నెవరయినా గిల్లితే నువ్వూరుకొంటావా?"

"ఊహూ.... ఇలా తంతాను" అని కాలు ఎగరవేశాడు బాబు. ప్రమాదవశాన ఆ కాలు వసుంధర పక్కలో తగిలింది. మంచి ఊపులో తగిలిందేమో, వసుంధర బాధతో "అమ్మా!" అన్నది.

నాకూ అమ్మ ఉంది!

పక్కనే ఆడుకొంటున్న అనూ "మా అమ్మని ఎందుకలా తన్నేవు?" అంటూ బాబుపై కలియబడింది.

అప్పటివరకు ఏమి జరిగిందో తెలియక ఆశ్చర్యంతో చూస్తున్న బాబు అనూ జుట్టు పట్టుకొని నడ్డి వంచి నాలుగు గుద్దులు గుద్దాడు.

అప్పుడే గదిలో కాలుపెట్టిన వాసంతి నివ్వెరపోయింది. బాధతో వదిన లుంగచుట్టుకొని నేల కరుచుకుపోయింది. అనూరాధ పంచమ స్థాయిలో రాగాలాపన చేస్తున్నది. బాబు రెండు చేతులు నడ్డిపై పెట్టి మల్లయుద్ధంలో జయించిన యోధుడిలా చూస్తున్నాడు అనూరాధవైపు.

"బాబూ, ఏం చేసేవు పాపని?" వాసంతి గదమాయించింది.

"కొట్టేను.... పాప మొదట నన్నుకొట్టింది" అన్నాడు నిబ్బరంగా.

"చంటిదాన్ని చావబాదేడు వెధవ, నా డొక్కలో పొడిచింది చాలక. ఏం పెంపకం పెంచుతున్నారమ్మా! చిన్నా, పెద్దా జ్ఞానముండక్కరలా?" అంది వసుంధర విసురుగా.

అంతవరకు తన మేనల్లుడు అతి బుద్ధిమంతుడు అని మురిసిపోయిన అత్తకు, తనదాకావస్తే తెలిసివచ్చింది.

"మా అమ్మచేతిలో పెరిగిన వాళ్ళంతా ఇంతే! చిన్నప్పుడు ఆ రాజిగాడికి మాత్రం పట్ట పగ్గాలుండేవా? పోలికలు ఎక్కడికి పోతాయి?" అన్నది ఉక్రోషంగా.

"మరేం.... రక్త సంబంధికుల పోలికలు పిల్లలకి రాకేంచేస్తాయి?" అంది వాసంతి, ఈ కోపతాపాలలో మీపాలు ఉండనే ఉంది అనేలా.

"మాకూ, మా పిల్లలకూ ఇలాటి ఒంటెత్తు బుద్ధులు లేవు. పాపకు బిస్కెట్టు ఇచ్చేనని

డొక్కలో తన్నేడు" అంది వసుంధర.

"నిన్ను తన్నాలని తన్నలేదు అత్తా. ఇలా తంతానని చూపిస్తుంటే తగిలింది" అన్నాడు బాబు తన దోషం లేదన్నట్లు.

"అక్కయ్య పోయాక బాబును మీ దగ్గరికి తీసుకుపోయి ఉండవలసింది" అంది వాసంతి.

"మరేం.... నా పిల్లలు నాకు చాలరని. తండ్రి ఉన్నాడు. నాయనమ్మ ఉంది. ఎవరి బాధ వాళ్ళు పడాలి కాని....."

"అంతా అలా అనుకొంటే తల్లిలేని పిల్లలు పెరిగేదెలా?"

"నీకూ పిల్లలు పుట్టుకురానీ తెలుస్తుంది ఈ ఉదారత? ఇప్పుడేం మించిపోయిందిలేదు. సరిదిద్ది ఎలా తయారు చేస్తావో చూడనా?" రెట్టించింది ఆడపడుచు.

"ఒకరిని బాగుపరచడం, మానడం అన్నది మన చేతులలో ఉన్న పనికాదు. అయినా మన ప్రయత్నం మనం చెయ్యాలి కదా? ఒక తల్లి కడుపున పుట్టి, ఒక గృహంలో పెరిగిన పిల్లలు అనేక తరహాలుగా తయారవుతారు. అందులో ఉత్తములుగా తయారయిన వారిని చూచి ఆ తల్లిని అభినందించడంకాని, చెడిపోయిన వారిని గూర్చి ఆమెను నిందించడం కాని అవివేకం. మనుష్యుల మంచి చెడ్డలకు వారి మనస్తత్వాలు చాలవరకు కారణం అవుతాయి. మంచి మనస్తత్వం లభ్యమయ్యే వాతావరణం కల్పించడంవరకే మనం చెయ్యగలిగేది. కొందరికి ఒక పనిలో ఉన్న మంచి కొట్టవచ్చినట్లు కన్పిస్తుంది. మరి కొందరికి అదే పనిలో అట్టడుగున ఉన్న అణుమాత్ర దోషమే పెనుభూతంలా కనిపిస్తుంది. అది జరిగిన పనిలోగాక, ఆ పనిని తిలకించిన మనుష్యుల మనోభావాలని బట్టి ఉంటుంది.

"అంతమాత్రాన పిల్లలు గాలికి పుట్టి, ధూళికి పెరుగుతారని నేననలేదు. పిల్లల మంచి చెడ్డలలో తలిదండ్రుల బాధ్యత, ముఖ్యంగా చిన్న తనంలో విధిగా ఉంటుంది. దానికితోడు స్వతస్సిద్ధమయిన మంచి హృదయం పిల్లలలో కూడ ఉండాలంటాను.

"ఒక్క తలిదండ్రుల పెంపకంతోనే పిల్లల మనస్తత్వాలు మలచబడితే, ఒక కుటుంబంలోని పిల్లలంతా ఒకే మూసలో బోసిన బొమ్మల్లా తయారయి ఉందురు. కాని, మన కళ్ళముందున్న భిన్నభిన్న ప్రవృత్తుల మనుష్యులను చూస్తున్న మనం ఈ సత్యాన్ని కాదనలేము.

"ఇదంతా వాదనకోసం అంటున్నది కాదు, వదినా! మీ తమ్ముడిగారితో వివాహానికి పూర్వమే బాబుతో నాకు పరిచయముంది. మొదటి పరిచయంలోనే, ఆ పసివానిలో కొన్ని గుణాలు లోపించాయని నేను గ్రహించాను. అవి అతనిలో నిద్రితమయి ఉన్నాయి. వాటిని ఏవిధంగానైనా మేల్కొల్పగలిగితే అతడు ఉత్తమ మానవుడుగా తయారవుతాడు. ఆ నిద్రాణ శక్తులను ఏవిధంగా

(తరువాయి 43 వ పేజీలో)

పుల్ల లేరుకునే పిల్ల

చిత్రం—ఎస్. విఠల్‌రావు (బెంగుళూరు-9)

నాకూ అమ్మ ఉంది!

(28వ పేజీ తరువాయి)

మేల్కొల్పగలనా అన్నదే నా ఆలోచన. దండనవల్ల అవి అధోగతం కావడం తప్ప ఫలితం ఉండదు.

"ఏదో ఒక విధాన బాబు బాగుపడతాడు. ఆ నమ్మకం నాకుంది నాభర్త బిడ్డడుగాకాకున్నా ఒక మాతృహీను డిగానైనా బాబుని తీర్చి దిద్దవలసిన బాధ్యత నాకుంది. నా శాయశక్తులా అందుకు ప్రయత్నిస్తాను" అన్నది వాసంతి దృఢస్వరంతో

వసుంధరలోని స్త్రీ హృదయం పులకించింది. 'ఈ మంచిబుద్ధి ఈమెలో శాశ్వతమయేలా అనుగ్రహించు భగవాన్' అనుకొంది తృప్తిగా.

* * *

కొంతకాలంగా బాబులో కనుపిస్తున్న అభివృద్ధి వసుంధర వెళ్ళిన దగ్గరినుంచి కుంటు పడింది. ఇంటిదగ్గర, స్కూలులోను కూడ పెంకెతనం, పట్టుదల జాస్తి కాజొచ్చాయి. అతి సహనంతో ఆ పసివాణ్ణి తీర్చి దిద్దాలని ప్రయత్నిస్తున్న వాసంతికి సహితం కోపం తెప్పించేవిగా ఉన్నాయి బాబు చర్యలు.

ఆనాడు ఆదివారం. ఉదయం పది గంటలయింది. 'సెలవు, సెలవు అనుకోడమేకాని, సెలవునాడు ఏపని తెమిలి చావదు. ఇంత పొద్దెక్కినా ఆ తండ్రీ కొడుకులు స్నానాల మాటెత్తరు. నీళ్ళు గంటయి కాగి చల్లారుతున్నాయి. ఇంక ఇద్దరికి మేలుకొల్పులు పాడక తప్పదు' అనుకొంది వాసంతి

"ముందు నీ బంగారు తండ్రికి కానీ!" అన్నాడు రాజశేఖరం.

"నాకే కాని మీకు కాడా? ఆ బంగారం ఏదో మీనుంచి అంటిందే వాడికి" అన్నది వాసంతి నవ్వుతూ

"నానుంచి అంటిన మంచితనమేమయినా ఉంటే, దానిని దులిపే ప్రయత్నమేగా నువ్వు చేస్తున్నది" అన్నాడు రాజశేఖరం.

"ఆ.... మరేం.. అదేపని నాకు. ఈరోజు పొద్దున్న పాలుతాగిపోయిన వాడు ఇంకా రాలేదు. ఎక్కడికి పోయి ఉంటాడు?"

"ఎక్కడికిపోతాడులే. .పక్కింటి గోపాలంతో ఆడుతున్నాడులా ఉంది. వాళ్ళ తమ్ముడూపుట్టిన దగ్గరి నుంచి వాడితో జోస్తీ ఎక్కువగా ఉంది"

రాజశేఖరం మాట పూర్తి కానేలేదు. వీధి తలుపు చప్పుడైంది. "అదిగో మాటలలోనే వచ్చాడు" అంటూ వాకిట్లోకి వచ్చింది వాసంతి.

వచ్చింది బాబు కాదు. పక్కింటి సుభద్రమ్మ. చంకలో పసికూనతో ఇంత పొద్దున్నే ఈవిడ ఎందుకొచ్చినట్లా అని ఆశ్చర్యపోయింది వాసంతి.

"చూడమ్మా కోడలా! రాలుగాయి పిల్లాడిని ఇలా ఊరుమీద వదిలివేస్తే, మేము సంసారాలతో ఉండాలా, వద్దా? పెద్దవాళ్ళు ఉన్నాక కాస్త భయం చెప్పక పోతే ఎలా? చంటాడికి నీళ్ళుపోసి, పాలిచ్చి, ఉయ్యాలలో పెట్టి ఇలా వచ్చేనో, లేదో కెవ్వున గుక్కపట్టేడు. ఏమయిందా అని వచ్చి చూస్తే కన్ను రక్తం గడ్డలా ఉంది. మీ బాబు పొడిచేడుట. గోపాలం చెప్తున్నాడు" అని ఫిర్యాదు చేసింది ఆవిడ.

తల్లిపక్కనే నక్కిఉన్న గోపాలాన్ని "అవునా.... గోపాలం? బాబు తమ్ముడి కన్ను ఎందుకు పొడిచేడమ్మా?" అని ప్రశ్నించింది వాసంతి.

"మరేమోనండి.... మరేమోనండి. మాకు తమ్ములున్నారు. నీకు లేరన్నానండి.

"మీ తమ్ములు బాగులేరు. మా తమ్ములు ఇంకా ఎంతో బాగుంటారన్నాడండి.

"అది తమ్ములు కాదు. రబ్బరు బొమ్మ అన్నానండి.

"ఛీ...మీ తమ్ములు మట్టిబొమ్మ అని కన్ను పొడిచేడండి" అన్నాడు వెక్కుతూ.

వాసంతికి ఏమనాలో తోచలేదు. సుభద్రమ్మ రెండు చేతులు పట్టుకొని "చిన్నవాడు...మీరు మన్నించాలి. వాడిని నేను కేకలేస్తాను. ఇంకెప్పుడు ఇలా జరగదు" అన్నది భారంగా.

"ఏమోనమ్మా.... నల్లగా ఉన్నా, తెల్లగా ఉన్నా ఎవరి పిల్ల వారికి ముద్దు. పసివాడి ప్రాణానికే ముప్పయితే ఎలా? ఇంక మా ఇంటికి పంపకు" అంటూ వెళ్ళిపోయింది సుభద్రమ్మ.

స్వతహాగా బాబు కర్కశ స్వభావుడు కాదు. ఈ పిల్లాడి కన్ను ఎందుకు పొడిచినట్టు? తనకు లేని తమ్ముడు గోపాలానికున్నాడనా? తనది తమ్ముడు కాడు రబ్బరు బొమ్మ అని గోపాలం ఆక్షేపించాడనా? అది బాబునోటి మీదుగానే వినాలి. వీధి అరుగు మీదికి వచ్చి బాబుకోసం ఇటు, అటు చూసింది.

అరుగు చివర్న రెండు ముడుకుల మధ్య తల ఆనించి, కూర్చున్నాడు బాబు. చేసిన పనికి విచారిస్తున్నాడేమో, తను కోప్పడుతుందని భయపడుతున్నాడేమో అనుకొంది వాసంతి.

"బాబూ, లోపలికి రా" అంది.

బాబు పలుకలేదు.

"నిన్నే.లోపలికి రా" అంది గట్టిగా.

"నేను రాను. నాన్న కొడతాడు" అన్నాడు నెమ్మదిగా.

"తప్పుచేస్తే కొట్టక ముద్దిస్తారా? గోపాలం తమ్ముడి కన్ను ఎందుకు పొడిచేవు? అది తప్పు కాదా?"

"నేను పొడవలేదు..... మీ తమ్ముడు బాగు లేడు అన్నాను. చూడు ఎంత బాగున్నాడో అని చూపిస్తూంటే గోపాలం వేలు తగిలింది. వాడన్నీ అబద్ధాలు చెప్తాడు" అన్నాడు, విజాయితీ తన ఒక్కని సొత్తే అయినట్లు.

"వెధవా! నోరు మూసుకు లోపలికి రా. చేసిన పని చాలక ఇంకా దొంగ కబుర్లు చెప్తున్నావు" అంటూ సావిట్లోంచి గద్దించాడు రాజశేఖరం.

బాబు కదలలేదు. లోపలినుంచి విసురుగావచ్చి రెక్కపుచ్చుకు లాక్కుపోయాడు రాజశేఖరం.

ఒంటరితనం

చిత్రం—ఎస్. రాజారావు (ఖరగ్‌పూర్)

"నెమ్మదిగా నచ్చచెప్తే రాకపోయాడా?" అన్నది వాసంతి.

"నెమ్మదిగా నువ్వు పిలిస్తే వచ్చేడు, చూసేవుగా? మరీ ఇంత అలుసిస్తే నీనెత్తెక్కి తొక్కగలడు— ఆపైన ఏమని లాభం ఉండదు. ఇంట్లో వాళ్ళ దగ్గర కాస్త భయం, భక్తి ఉండేలాచూడు" అన్నాడు రాజశేఖరం బాబు అవిధేయతకంతా ఆమెదే బాధ్యత అయినట్లు.

"ఈపాటి జ్ఞానం, బాధ్యత మొదటినుంచి ఉంటే బాబిలా తయారయేవాడా? 'నాకేం అక్కరలేదు. వాడు నాశత్రువు, కొడుకు కాడు' అని ఆ పసివానిపై పగసాధిద్దామనుకొన్నారు.

"కాదంటేకాకపోయేందుకుఇదేమయినాబొమ్మలాటా? ఆ పిల్లాడి తల్లిపట్ల మీకు నిజమైన ప్రేమేఉంటే, ఆమె అనురాగానికి చిహ్నమయిన పసివాణ్ణి నిర్లక్ష్యంగా వదిలి ఉండడం ఆమెకి అన్యాయం చెయ్యడమే అవుతుంది" అన్నది వాసంతి.

"అనవసరంగా గడిచిన గాథలను తవ్వి నామనస్సుకి శాంతిలేకుండా చేస్తున్నావు, వాసంతీ. నన్ను బ్రతకనియ్య దలుచుకోలేదా?" అన్నాడు విరక్తిగా.

"వాస్తవిక పరిస్థితులు గుర్తించి, ధైర్యంగా బ్రతుకమనే నే చెప్తున్నది. బాబు మీ బిడ్డడు. వాడి మంచి చెడ్డలను మీ పేరుమీదుగానే సంఘం చర్చిస్తుంది. ఫలాని రాజశేఖరంగారి అబ్బాయి ఇలాఅంటుంది. దానినుండితప్పుకోవడం మీవల్ల అయే పనికాదు. మంచివారయినా, చెడ్డవారయినా పిల్లలు పిల్లలే. వారిని సక్రమంగా పెంచి, పెద్ద చేసేందుకు తలిదండ్రులు చేయవలసినదంతా చేయాలి. ఆపైన బాగుపడడం, చెడిపోవడం వారి అదృష్టంపై ఆధారపడి ఉంది.

"పిల్లలు బాగుపడి పేరు ప్రతిష్ఠలు తెచ్చుకొంటే సంతోషిస్తాము. చెడిపోతే విచారిస్తాము. పిల్లలు చెడ్డవారయినంత మాత్రాన వారిని దూరం చేయలేము. దుష్టాంగాన్ని ఖండించి మిగిలిన శరీరాన్ని కాపాడవచ్చునేమోకాని, అసమర్థ

నాకూ అమ్మ ఉంది!

డయిన బిడ్డని కాదని తలిదండ్రులు సుఖించలేరు. ఈ అనుబంధాంగం శరీరం నుంచి వేరుపరిచినా, బాధిస్తూనే ఉంటుంది. ఆ ఖండితాంగానికి మన శరీరంతో సంబంధం పోవడంచేత దానిని సరి చేయగలిగే సామర్థ్యం కోల్పోవడం మినహా ఫలితం ఉండదు. ఇంతకీ నే చెప్పబోయేది.....''

రాజశేఖరం దిగ్గునలేచి గదిలోకివెళ్లిపోయాడు. మానబారుతున్న గాయాన్ని కెలికి, అతనిని బాధ పెట్టే ఉద్దేశంవాసంతికిలేదు. మృతపత్నిని జ్ఞప్తి చేస్తే, ఆమె ప్రతిరూపం అయిన బాబు పట్ల విముఖత్వం తగ్గి, తండ్రిగా తన బాధ్యతను గుర్తిస్తాడేమో అని ఆమె ఆశ.

బాబు పెంకెతనం, పట్టుదల అంత సులువుగా వదిలేవికావు. బాబుపై విముఖత్వం రాజశేఖరానికి తగ్గడం కూడా తేలిక విషయం కాదు. ఈ రెండింటి సమన్వయం మీదనే ఆ గృహ శకట గమనం ఆధారపడి ఉంది. వాసంతికి కావలసింది అదే.

* * *

నాలుగైదు రోజులై వాసంతి ఒంట్లో అంత బాగుండటం లేదు. పనిపాటల్లో ఎప్పటి చురుకు చూపలేక పోతున్నది. రోజూ ఉదయం బాబుకు నీళ్లుపోసి, బట్టలు తొడిగి, పుస్తకాల సంచి చేతికిచ్చి, స్కూలుకు పంపడం అలవాటు. ఒక్కరోజు ఆమె చూడకపోతే, దొరికిన పుస్తకా లందుకొని "నాన్నమ్మా,బడికివేళయిందిపోతున్నా" అంటూ పరుగు తీస్తాడు. నల్లమ్మలిన ముద్దు చేయడమే గాని, పిల్లాడు స్నానం చేశాడా, బట్టలు మార్చుకొన్నాడా అని చూసే ఓపిక ఆవిడకు లేదు.

వాడు వీధి మలుపు తిరిగిపోతూంటే "అయ్యో, పాలుతాగకుండా పోతున్నావురా బాబూ!... ఇలా వచ్చి ఈ ఒక్క గుక్క తాగిపో" అంటూ పిలు స్తుంది. ఆ పిలుపు బాబుదాకా అందుతే కదా వాడు వచ్చేందుకు?

రెండు రోజులాయి బాబు జోళ్లు పాలిష్ చెయ్యలేదు. అంతకుముందురోజు సాయం కాలం ఆటలాడి వచ్చాడు. జోళ్లు మట్టికొట్టు కొని చూడలేకుండా ఉన్నాయి. నెమ్మదిగా బ్రష్, పాలిష్ పట్టుకొని వచ్చింది వాసంతి.

గదిలో దృశ్యం చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. బాబు జోళ్లకు అంతకు ముందు రోజున్న మట్టి రంగు పోయి నల్లగా ఉన్నాయి. నేలమీద ఇంత మసిబొగ్గు గుండ పడి ఉన్నది. అంతకుపూర్వమే తొడుక్కొన్న తెల్లని లాల్చీ మీద మసి మరకలు కనిపిస్తున్నాయి. అందీ అందని అద్దం ముందు జుట్టుతో కుస్తీలు పడుతున్నాడు బాబు.

"బాబూ, స్నానం చేసేవా? ఎవరు చేయిం చేరు?" అన్నది వాసంతి.

"నాన్నమ్మ నీళ్లుపోసి చొక్కా, నిక్కరు తొడిగింది. చూడు, పిన్నీ, నేనే జోళ్లకి రంగు వేసేను. బాగున్నాయికదూ! నాకు క్రాపింగు దువ్వుకోడం కూడా వచ్చు" అన్నాడు బాబు గర్వంగా.

వాసంతి ఇరుకున పడింది. ఆ మసిమరకల లాల్చితోను, ఆ జోళ్లతోను స్కూలుకు పంప లేదు. అతడు చేసిన పనిని తిరిగి తను చేస్తే ఆ పసి హృదయం గాయపడుతుంది. ఏమి చెయ్యా లోపాలేదు. అంతకు ముందు రోజునే రాజ శేఖరం షర్టుకోసం బట్ట తెచ్చుకున్నాడు. వాసం తికి మెరుపులా ఒక ఆలోచన తోచింది. బీరువా లోని గుడ్డను తీసి "చూడుబాబూ! నీకు లాల్చీ లకు బట్ట తెచ్చేను. మరి ఆలాల్చి కొలతకి కావాలి. అది విప్పి ఈ జీరల లాల్చీ తొడుక్కో" అన్నది. కొత్త బట్టలు రానున్నాయన్న సంతోషంతో బాబు ఆమె మాటను కాదనలేదు.

లాల్చీ తొడుక్కొని జోళ్లు తెచ్చాడు పిన్ని ముందుకు. చేతినిండా మసి అంటుకుంది. ఏమీ ఎరగనట్లే ఎదురుగుండా ఉన్న తువ్వాలుతో ముఖం, చేతులు తుడిచింది వాసంతి.

"చక్కగా తెల్ల నిక్కరు, జీరల లాల్చీ, ఆ కేన్వాసు జోళ్లు వేసుకొంటే ఎంతో బాగుం టుంది. రాజాలా ఉంటావు. నిన్న వాళ్ల గోపాలం కేన్వాసు జోళ్లకోసం ఏడిస్తే వాళ్లమ్మ కొననే లేదు. అంచక్కా నీకే ఉన్నాయి" అంది, కేన్వాసు జోళ్లు ఉండే అదృష్టం బహు కొద్ది మందికే ఉంటుందన్నట్లు.

ఆ మాటలో తొడుక్కో అనే ఆజ్ఞ లేదు. తొడుక్కుంటే బాగుంటాయనేసూచనమాత్రమే ఉంది. అందులోను గోపాలానికి లేని జోళ్లు నువ్వు తొడుక్కుంటే ఎంతో గొప్పగా ఉంటుం దనే మరో అభిప్రాయం.

ఈ మంత్రం బాబుపై బాగా పనిచేసింది. "నాకు తెల్లజోళ్లు తొడిగేయిపిన్నీ! బడికి వేళయి పోతున్నాది" అన్నాడు తొందరగా.

బాబులో వచ్చిన ఈపాటి మార్పుకు వాసంతి చాల సంతోషించింది. ఒడినిండా కచ్చిక పోసు కొని, పళ్లుతోముకునే బాబుకు, జోళ్ళు బుగ్గిగా ఉంటే బాగుండవు అన్న ఆలోచనరావడం చాల గొప్ప విషయమే. తను కావాలని తొడు క్కున్న లాల్చీ విప్పి, ఇంకొకరు చెప్పింది తొడు క్కోవడం కూడ అంతకు తక్కువయినది కాదు.

ఈ మాటనే అత్తగారితోను, భర్తతోను చెప్పింది.

"అదేనే అమ్మాయి! మసిగుండ ఎందుకురా అంటే, 'జోళ్లకి రంగు రాస్తాను. బుగ్గిగా ఉంటే బాగుండవంటుంది పిన్ని' అన్నాడు. నే నేమయినా అంటే, ఆ బుద్ధి కాస్తా ఎగిరి పోతుందేమో, నువ్వే చూస్తావని ఊరుకొన్నాను" అన్నది రామాయమ్మ.

"పోనీ, ఇంట్లో ఒకరి మాటమీదనయినా గురి ఉంటే అంతేచాలు" అన్నాడు రాజశేఖరం.

* * *

"నువ్వు మరీ ఇల్లు పట్టకుండా ఆఫీసులోనే అఘోరిస్తే ఎలారా అబ్బాయీ! అమ్మాయికి మొన్నటినుంచీ కొంచెం జ్వరం తగులుతున్నాది. కాస్త మందో మాకో చూడాలా, వద్దా? అలా వచ్చేటప్పుడు అనంతయ్యగారితో చెప్పిరాలేక పోయావా? చూసిపోయేవారు" అన్నది రామా యమ్మ.

"ఉదయం అలానే అనుకొన్నానమ్మా. తీరా ఆఫీసుకు పోయాక వాసంతి జ్వరం విషయమే మరిచిపోయేను. ఇంక ఇప్పుడు వెళ్లినా ఆయన దొరకరు. రేపు చూడవలసిందే. ఈ రోజు వంట్లో ఎలాఉంది వాసంతీ" అంటూ గదిలోకి వచ్చాడు రాజశేఖరం.

"మరేం కంగారు పడేందుకు లేదండీ. ఇప్పు డందరికీ వస్తున్నవేగా ఈ జ్వరాలు? రేపటికి అదే తగ్గిపోతుంది" అన్నది వాసంతి.

"వీధి తలుపు చప్పుడవుతున్నాది. బాబు వచ్చేడులా ఉంది. చూస్తావా అమ్మా" అన్నాడు అప్పుడే వాలు కుర్చీలో నడుం వాల్చిన రాజశేఖరం.

"అయ్యో బాబుగారా! రండి...రండి. మీ మాటే అనుకొంటున్నాము. చూడు రాజా... డాక్టరుగారు వచ్చేరు" అన్నది రామాయమ్మ.

"సరిగా సమయానికి, కోరి కోరనట్లువచ్చేరు డాక్టరుగారూ! సాయంకాలం మీ దగ్గరికి వద్దా మనుకొన్నాను. ఆఫీసు గొడవల్లో పడి పరధ్యా నంగా మీ ఇల్లు దాటిపోయేను. వాసంతికి మొన్నటినుంచి జ్వరం వస్తున్నాది" అన్నాడు రాజశేఖరం.

"అందుకే చూసిపోదామని వచ్చేను. అమ్మాయి ఎక్కడుంది?" అన్నాడు అనంతరామయ్య.

గదిలోకి దారితీశాడు రాజశేఖరం. కొంచెంసేపు నిదానంగా వాసంతిని పరీక్షించి, "మరేం చీకాకు లేదు. రేపటికల్లా జ్వరం తగ్గిపోతుంది. ఇంటికి వెళ్లి మందు పంపుతాను. అయినా కాస్త జాగ్ర త్తగా ఉండాలి. పళ్లు, పాలు, బలకరమైన ఆహారం తీసుకుంటూ ఉండాలి. గర్భిణీ అయిన స్త్రీ ఆరోగ్యంపైనే పుట్టబోయే బిడ్డభవిష్యం ఆధారపడి ఉంటుంది" అన్నాడు.

అదేదో సామాన్య రోగానికి పథ్య పానాలు చెప్తున్నట్లు ఆయన అలా చెప్పుకుపోతూంటే కళ్లప్పగించి వాసంతి వైపు చూస్తున్నాడు రాజ శేఖరం. వాసంతి సిగ్గుతో ముఖం తిప్పుకున్నది.

(సశేషం)

చేయూత

చిత్రం—పి. శ్రీరామమూర్తి (గుమ్మడి)